

JORMA KURVINEN

SUSIKOIRA ROI
JA KOULUN KINGI

JORMA KURVINEN

SUSIKOIRA ROI
JA KOULUN KINGI

 SAGA
EGMONT

Jorma Kurvinen

Susikoiria Roi ja koulun kingi

SAGA Egmont

Susikoiria Roi ja koulun kingi

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1993, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726357165

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

- MITENKÄ se, ukko, oli: mitä me sanoimme Peltivaarille näitten lukemisesta?

Tomi näytti Roille kahta vanhaa kirjaa, joista Peltivaari oli pitänyt kovan mekkalan.

"Hienompaa kirjailijaa kuin Josep Conrad saat poika hakea. Ja oppisit samalla sitä englantiakin." Oli Peltivaari mainostanut ja antanut nimet paperilla.

- Kai me sanoimme, että luetaan, *jos* ennätetään, Tomi lohduutti heitä kumpaakin. - Eikä ole ehditty, tällä kertaa.

Oli menossa lukion ensimmäinen vuosi, ja urakkaa oli koulukirjoissa ihan tarpeeksi.

Tomi katsoi koiraa silmiin. Roi kesti sitä hetken, tuli sitten levottomaksi ja rupesi ukisemaan, kääntäen päänsä muualle.

- Peltivaari saa kestää tämän pettymyksen. Minä en rupea kiertelemäänkään, jos se kysyy, Tomi jatkoi.

Roin häntä heilahti. Luultavasti jokin Tomin äänessä kertoi sille, että tämä ongelma oli nyt ratkaistu ja pyörätelineeltä voitiin jatkaa matkaa sisälle kirjastoon.

Tomi antoi ison arvon kirjaston virkailijoille, jotka lupasivat tuoda koiran sisälle.

Nytkin pari hapankorpun näköistä kuivakkaa rouvaa, asiakkaita, katseli pahasti nokkavarttaan pitkin, kun tulivat aulassa heitä vastaan.

- Miksi ne eivät kiellä koirien tuontia kirjastoon? rouva mäkätti seuralaiselleen.

- Nuoret ihmiset eivät välitä allergikoista, toinen narisi. Onneksi niistä ei tarvinnut välittää.

Tomi oli varma, että jollakin tavalla koira tajusi tämän huushollin luonteen. Kulttuurisen ilmapiirin, kirjojen hajun. Se oli nähnyt aina siellä, missä he liikkuiivat, että kirjoihin liittyy tiettyä rauhaa ja kiireettömyyttä, erilaisia tunnelmia. Roi luki kirjaston filiksiä omalla tavallaan.

Luovutettuaan kirjat, toiseksi viimeisenä määröpäivänä, he tekivät kierroksen tässä kerroksessa. Siinä oli paitsi Tomin rakkautta – melko myöhäsyntyistä! – kirjoihin, myös tiettyä uhmaa. Kaikki ne, jotka kyräilivät koiraa epäluuloisina ja mokaa odottaen, saivat pettymyksekseen nähdä miten hienosti ainakin tämä koira käyttäytyi.

Tomi oli juuri katselemassa ahneen haikeana uusia maantieteellisiä teoksia, joita esiteltiin erikoisnäyttelyhyllyllä, kun hän havahtui Roin murinaan.

Se oli niin varovaista ja niin kumeeaa, ettei hän kuullut, vaan erotti sen reidessään, joka kosketti koiran kylkeä.

– No?

Tomi huomasi Roin niskakarvojenkin liikahtavan. Koira tuijotti jonnekin kirjahyllyseinämien väliin vasemmalle. Sitten Tomikin näki.

– Ne ovat vain Merimaan hamppeja, Roi, hän tyyntytteli koiraa. – Eikä edes Daisyä mukana!

Daisyn nimen mainitseminen nostatti uuden murinan. Onneksi ei sen kovaäänisempää kuin äskenkään.

Tomi ei pystynyt olemaan naurahtamatta, vaikka tiesikin, ettei nyt ollut sen paikka. Roi saattoi ottaa kirsuunsa melko herkästi.

– Meidät nakataan täältä kartanolle, ukko, ilman minkäänlaisia donitseja, jos me rupeamme täällä antamaan lausuntoja talon asiakkaista ...

Hän raaputteli Roin niskaa, Roi rauhoittui. Mutta piti silmällä kolmikkoa, joka kulki nuortenosastolle vievästä ovesta ja katosi osastolle.

Oliko Sakkelin kirjamiehiä? Tomi oli mielessään kuvitellut, että isot kirjaimet tekivät jo tiukkaa.

Hän nauroi saman tien itselleen. Kaikki tässä olivat arvostelemassakin! Ilman Peltivaarin kovaa painostusta ensimmäisen kirjan vapaaehtoinen lukeminen taitaisi odottaa vieläkin.

No, joka tapauksessa oli yllätys tavata Sakke kirjastossa. Tomilla oli omat käsityksensä Merimaan yläasteen ja ostari Lokin kingistä. Oikeastaan noitten väleistäkin, Markun ja Saken. Mutta ehkäpä ne olivat tavanneet täällä sattumalta eikä Markku päässyt enää Sakesta eroon. Kolmannesta pojasta Tomi ei osannut sanoa mitään. Kai punainen tukka olisi jäänyt mieleen, jos olisi aikaisemmin nähnyt.

Ilmeisesti merimaalaisiin oli iskenyt jokin lukuvirus. Kun Tomi hetkeä myöhemmin vilkaisi nuorten osaston ovelle, hän näki kaksi Merimaan koulun urheilijamimmiä oviaukolla. Anu Lehto oli melkoinen voimistelijalupaus ja juoksi Sari Alatalon kanssa koulun viestijoukkueessa. Tomi varautui nostamaan kättä pikkulikoille, mutta kumpikaan ei huomannut heitä Roin kanssa.

Tytöt liikkuiivat melkein hiipien ja vilkuilivat taakseen. Päästyään ovelta hyllyrivien suojiin likat pistivät menoon vauhtia ja suuntasivat suoraan portaikkoon.

- Ilman kirjoja! Tomi huomautti Roille.

Ukolle se tuskin sanoi mitään. Mutta likkojen varovaisen häipähtämisen paikalta se oli varmasti osannut arvioida.

- Tytöt ovat viisaita, Tomi kehui mimmejä hiljaa. -
Tyylikkyys ei ainakaan lisäännä, kun Sakke tule joukon jatkoksi. Lähtäskö mekin pienille donitseille ennen kuin Merimaan jengi ilmestyy näköpiiriin!

Jo sanoessaan sen Tomi varautui nostamalla sormensa huulille. Roi tajusi. Haukahduksen sijasta sen häntä huiskahti komeasti, mutta äänettömästi.

Tomi pisti kirjaston kahviossa juhlat pystyyn. Heille molemmille ostettiin oma donitsi. Pöydän luona odottava Roi laski varmasti mitä se tarkoittaa. Eikä erehtynytäkään. Neljäsosa kerrallaan riitti pitkittämään koiran mässäjäisiä niin, että Tomi ehti juoda mehunsa ja syödä oman donitsinsa ilman pöytäkaverinsa huokailuja.

- No niin, ukko, nyt mentiin!

Kuitenkin he myöhästyivät. Roin pysähtyminen portaikon juurella sai Tomin katsomaan ylös samaan suuntaan.

Merimaan kolmikko sieltä oli tulossa. Ja Sakke rassaamassa Markkua minkä ennätti. Vaikka poika koetti kirjoineen kulkea seinänviertä niin kapeana kuin pystyi, portaikon tila ei riittänyt kingille. Sakke oli joka toisella askelmalla horjahtavinaan seinää vasten ja linttasi väliinjäävän Markun kaiteeseen.

Markku yritti väistellä, mutta sai monta keljua rutistusta. Sakelta tämä kai oli olevinaan jonkinlaista leikkiä, niitä hänen leikkejään. Ja Markkukin yritti nauraa, mutta se näytti melko vaikealta.

Välitasanteella, lukusalin portaiden edessä, seisoi joku puoliturkkiin pukeutunut nainen ja katseli poikien tuloa.

Sanoisiko rouva mitään? Sanoi.

- Mene sinä, Jarisakari, ulos katsomaan Daisya. Minä käyn vielä tarkistamassa onko täällä sitä isän kyselemää lehteä.

Tomi epäili korviaan. Jos tuo oli Saken äiti, niin eikö sillä ollut mitään sanottavaa poikansa käyttäytymisestä?

Ei tuntunut olevan. Rouva jatkoi vaan omaan suuntaansa, ylös lukusalin portaita. Töniminen jatkui.

- Älä viitti! Markku kyllästyi.

- Mikset sinä jätä Markkua rauhaan? punatukkainen kaveri tuki portaiden toiselta laidalta.

- Tosikkoja jätkiä, jumankauta! Sakke halveerasi. - Ei minkäänlaista huumorintajua ...

- Riippuu ihan huumorista, Markku muistutti.

Tomista näytti, että Sakke ruttaa Markun lopullisesti kaidetta vasten. Luultavasti sen estivät kaksi veteraani-ikäistä miestä, jotka tulivat siihen lukusalin suunnasta.

- Mitäs ne pojat täällä!

Miehet menivät naulakon suuntaan. Saken katse seurasi heitä. Osui sitten Tomiin ja Roihin.

- Milläs perusteella sun piskis saa tulla sisälle kirjastoon?
- On se minun tietääkseni luvallista kaikille koirille.
- Ihan kaikista ei vaan ole liikkumaan täällä, Markku piruili.
- Niin kuin ei eräitten isännistäkään, punatukkainen arvioi.

Nämä kerjäsivät itselleen hankaluuksia. Joko tässä ja nyt tai viimeistään koulussa huomenna. Kaverit eivät osanneet ratkoa halun ja mahdollisuuksien yhtälöä. Teki mieli olla tasaveroinen Saken kanssa ja laukoa mitä ajatteli, mutta voimia ei ollut pistää Sakkea turpiin.

Tai oliko sekään ihan varma? Tomi ei aliarvioinut tyyppejä, tätä punatukkaista varsinkaan. Sakelle voisi olla pieni yllätys, kun alistujat nousisivat jonakin päivänä katsomaan pelin loppuun. Näissä Saken mallisissa kunkkuissa oli monesti enemmän omia kuvitelmia kuin todellista sisua.

- Mehän voidaan keskustella tästä pikkuisen tarkemmin tuolla ulkona, Sakke uhkasi. - Minä annan ensin Daisyn pistää poskeensa tämän kyttäkoiran ja katsotaan sitten vieläkö teillä haluttaa huudella.

Vahinko, että oltiin ihmisten ilmoilla eikä jossakin Lokin takapihalla. Ilmeisesti Sakke oli pienen selkäsaunan tarpeessa. Tomi oli jo ajat sitten luopunut kuvitelmasta, että tämä hampuusilaji tajusi mitään muuta kuin omia lääkkeitään.

Mutta ei hän nyt täällä yleisillä paikoilla ruvennut kenenkään merimaalaisen kanssa nokkimisjärjestystä selvittelemään.

- Me pysytään tuolla ulkona sitten ihan rauhallisina, ukko! Vai mitä?

Roin katse osoitti, että koira aavisteli mitä heillä oli ulkona odottamassa. Saken läsnäolo ja Daisyn nimen

mainitseminen riittivät kyllä Roille. Mutta: senkin Roi aavisti, että isäntä ei ollut mihinkään rähinään sekaantumassa.

Sakella ei ollut tällaisia estoja.

- Pus kii, Daisy, syö Roi! se yllytti ulkona dobermannia päästäessään koiran uudesta loisto-Saabista, joka oli pysäköity parkkialueen nurkalle.

Tomi katui jo hiukan, ettei ollut ulostultuaan suunnistanut suoraan pyörälleen, välittämättä Saken räksytyksestä. He Roin kanssa olisivat luultavasti olleet tällä hetkellä jo niin kaukana, ettei heidän olisi tarvinnut sekaantua näitten kuvioihin.

Sen sijaan he nyt sitten seisoivat kirjaston edustalla merenpuoleisella kulmalla kaikki neljä, Roi ja hän, Markku ja punatukkainen, jota pojat olivat kutsuneet Pasiksi. Tähän saakka oli tultu poikien antaessa Sakelle sanan sanasta.

Eivät nämä mitään pelkureita olleet. Tomi oli oikeastaan sisimmässään ilahtunut poikien vastarinnasta. Sakke saattoi olla Merimaan kingi, mutta valtaistuin ei näyttänyt olevan mitenkään ehdottoman yksinvaltiuden ryhmässä.

- Seiskää pojat liikkumatta paikallanne.

Tomin sormenpäät koskettivat Roin korvientakustaa.

- Ihan rauhassa, ukko!

Roin asennosta Tomi tiesi, että susikoira oli valmis vastaamaan Daisyn hyökkäykseen millä hetkellä tahansa. Sen rinnasta kantautui uhkaava murina ja koko sen valpas olemus oli jännittynyt salamannopeaan reagointiin, kun se aistit valppaina seurasi vihollisen liikkeitä. Mutta varmuus ja luottavainen tottelevaisuus pitivät sen ulkonaisesti levollisen näköisenä paikallaan.

Daisy tuli autolta nurkkausta kohti hampaat irvessä. Tomi ei voinut olla ihailematta sen suorituskykyistä olemusta. Tämä olisi voinut olla todella hieno koira, jos jokin geenivirhe tai kasvatus ei olisi pilannut sitä.

Ei kai Markku aikonut paeta?

- Liikkumatta paikallaan, Tomi muistutti.

Sitten koira oli jo muutaman metrin päässä heistä. Roi päästi omasta puolestaan vaikeasti pidätellyn murinan.

Oliko Daisy rynnännyt liikkeelle kuurona ja sokeana, tajuamatta ketä vastaan se lähti? Tuuli kävi meren ja auton suunnasta. Valot häikäisivät koiraan kirjastosta päin. Ehkä se oli jo valmiiksi hermostunut jouduttuaan odottelemaan autossa.

Saken ohjus muutti nyt yht'äkkiä suuntaa ja lähti kiertämään heitä viiden kuuden metrin päästä.

- Ei mitään isompaa hätää, Tomi kuiskutti tyypeille. - Pysykää vaan edelleen paikallanne. Eikä mitään äkkiliikkeitä!

Daisyn uhkaava ärhentely voisi muuttua toiminnaksi, jos se tulkitsisi jonkin liikkeen täältä hyökkäykseksi.

- Päälle vaan, Daisy! Sakke yllytti. - Ei uskalla Roikaan hyökätä!

- Kai sinussa sen verran järki liikahtaa, että tajuat mikä on seurauksena, jos nämä kaksi iskevät yhteen, Tomi jarrutteli.

Sakke nauroi kovaäänisesti.

- Myönnä vaan, että sessa ei uskalla! Daisy, pus kii!

Tomi tunsu Roin jännittymisen.

- Paikalla! Ihan rauhallisesti ...

Mahtoiko hänen oma äänensäkkään olla ihan rauhallinen. Daisyn hampaat paljastuivat yhä enemmän ja se pysähtyi kesken uuden kaarron kuin lähteäkseen hyökkäämään.

- Tämä sama rakkiko täällä taas ärhentelee!

Miehen vihainen ääni sai Tominkin hätkähtämään. Hänkään ei ollut huomannut kahta ehkä nelikymppistä asiakasta, jotka olivat tulleet ulos kirjastosta ja kävelivät heidän ohitse.

- Eikö se tullut viimeksi selväksi, että tätä dobermannia ei tuoda kirjastoon? toinen miehistä tiukkasi.

- Eikä muihinkaankaupungin tiloihin, pitempi kyllästy. - Jos se rakki ei ole kiinni, kun minä olen autossa, mitä soitan saman tien poliisille.

Sen verran älyä Sakellakin oli, että se tajusi jäävänsä poliisien kanssa toiseksi.

Miehet katsoivat vielä epäluuloisina Roihin, mutta menivät puhumattomina heidän ohitse.

Sakella oli vaikeuksia saada dobermanni luokseen. Daisy perääntyi hitaasti, ja nosti välillä murinan uudestaan täyteen raivoon.

Lopulta Sakke sai taas sen liikkeelle. Poika avasi Saabin oven.

- Autoon, saatana!

Miehet olivat kai olleet tosissaan. Kumpikin starttasi autonsa vasta, kun Daisy oli Saabissa. Ja pitempi heristi Sakelle sormeaan ajaessaan heidän ohitse kohti keskustaa. Sakke haistatti.

Tämä ei ollut kuitenkaan mikään voitto Merimaan kingille. Sakke tajusi sen itsekkin. Hänen katseensa etsiskeli vahingoniloista katsetta kulmauksen ryhmästä.

- Täällä ollaan nyt niin iloisia. Vai?

Tomi työnsi sormensa Roin pannan alle ja rauhoitteli sitä, kun Sakke lähestyi poikajoukkoa.

Tulija pysähtyi vasta melkein koulukavereittensa varpaille.

- Markkua ainakin naurattaa!

- Ei kyllä itketäkään. Sulla rupijaa olemaan Daisy näyttelykunnossa.

Sakke oli nopea. Kädenliike, jolla hän sieppasi pipon Markun päästä, tuli täytenä yllätyksenä Tomillekin. Hän joutui äkkiä kiristämään otetta Roin pannasta.

- Katsotaanpa pikkusen miten makeasti ne naurut lisääntyvät.

Sakke lähti liikkeelle rannan suuntaan. Kurkotti mennessään parkkipaikan jäiseltä asfaltilta jonkun roiskeläpästä pudonneen jäämöhkäleen. Tomi näki miten Sakke työnsi sen Markun pipon sisälle.

Sitten poika oli jo rannassa ja katsosi jyrkkään törmään.

- Naurua, Markku!

Saken huuto kuului samaan aikaan, kun pipo nousi ilmaan, teki kaaren siellä ja putosi jonnekin meren jäälle. Jos siellä oli vielä mitään jäätä.

- Pähkähullu tyyppi! Pasi arvioi.

- Mitä minä oon sulle sanonu, Markku muistutti.

TÄMMÖISILLÄ tempuilla Sakke juoksutti toisia niitten koulun pihalla ja ostarilla, Tomi muistutti itseään. Nytkin, jos olisi ajatellut juttua kahdesti, olisi antanut yhden pipon olla missä oli. Ja painunut kohti kotinurkkia niin kuin ei olisi koko Sakkea viikkoon nähnytkään.

Mutta he neljä hölmöä lähtivät yli parkkialueen. Saken ylimielinen ilme vain vahvistui, kun hamppi kuuli sorajäältä ja penkanreunan lumelta heidän askeleensa ja näki naamat rantatörmällä.

Juippi viittasi kädellään jälle.

- Et muuten, Markku, uskalla hakea lätsäas tuolta!

Pipo oli lentänyt melkoisen matkan jää painona.

- Tuonne nyt ei oo menemistä kenelläkään, Tomi jarrutteli.

Rannassa oli kymmenkunta metriä leveä kunnollisempi jää. Lumen peitossa, mutta luultavasti kantava. Mutta sitten tulikin rannan suuntainen virtapaikka ja siinä jää oli mustaa ja ohutta. Tuolla reunassa ei sitäkään. Avovesi sieltä näkyi.

Pipo oli mustalla jäällä, viisi kuusi metriä lumen reunasta.

- Siellä on ja pysyy, Pasi vahvisti. - Paljonko tuo myssy on maksanut, Markku?

- En minä tiijä. Eikä tämä nyt ole yhestä piposta kiinni. Mutta johonkin tämmöisiin saat valmistautua, Pasi. Jutut ovat Merimaan pihalla älykkyydeltään tätä luokkaa.

Sakke nauroi.

- Tulipa jätkälle huolia! Eikö tämä kuuluisa sessakaan uskalla tuon vertaa jälle?

- Sitä ei olla sinne pistämässäkään, yhden pipon vuoksi, Tomi ilmoitti. - Mutta luultavasti ei lähtisikään. Koirakin älyää sen verran.

Sakke näytti epäuskoiselta.

- Vaikka isäntä käskee?

- Vaikka. Jos isännässä ei ole järkeä, niin koiralla ainakin pitää olla.

Sakke väenteli naamaansa.

- Meikäläinen on tainnut sitten seurata väärää mainontaa. Eikö tuommoisen koiran pidän lähteä aina, kun isäntä käskee?

- Ei, jos käskyssä ei ole mitään järkeä.

- Sinähän voit kokeilla Daisylla, Pasi keljuili.

Sakke meni totiseksi.

- Väittääkö mejän salviapää, ettei Daisy käy tuolla, jos minä käsen?

- Väittää, poika pysyi lujana. - Rotukoiraa älyää varmasti.

- Vai pistetäänkö veikkaa, Markku ehdotti.

Poika veti nahkapuseron taskusta yksinkertaisen pienen setelikukkaron. Taittoi sen auki ja veti pihdin alta satasen.

- Rupijatko sinä, Tomi, vieraaksi mieheksi? Satanen sen puolesta, että Saken hurtta kieltäytyy kunniasta!

Tomi näki miten kalvennut Sakke tuijotti Markun kukkaraan. Siihen oli vielä jäänytkin viisikymppinen.

- Vai nostetaanpano? Markku rassasi.

Poika tiesi mikä puri Sakkeen. Ne elivät leveästi. Oli loisto-Saabit ja tiililinnat. Edustettiin kovasti. Mutta kaikki oli velkana eikä käteistä nähnyt koko klaanissa. Niin Tomi oli sen joskus ymmärtänyt. Markku taas oli rikkaan torikauppiaan poika. Jos rahat edes uhkasivat vähetä, vanhemmat käväisivät markkinakierroksen ja homma oli hoidossa.

- Paskat minä teidän rahoistanne! Sakke punoitteli. - Tämä nähdään ilman veikkojakin.

- Älkää nyt olko umpihulluja! Tomi suuttui.

Sakke nousi ylös törmää hänen ohitse.

- Tämä ei kuulu sinulle tippaakaan.

- Älkää nyt olko hulluja, Tomi vetosi Markkuun ja Pasiin.

- Tuo jää ei kestä Daisyn kokoista koiraa, kai te sen

ymmärrätte.

Ei mennyt perille. Kummallekaan.

- Sehän nähdään sitten, Markku urkutti. - Yritä sinä puhua kaverillesi, jos se niin huolestuttaa. Me koirattomat emme aio pahemmasti jarrutella.

Sakke ja dobermanni tulivat juosten. Jokin isännän innostuksesta oli tarttunut koiraankin. Sekin oli ilmeisesti tajunnut Saken muuttuneet fiilikset. Daisy ei tullut hampaat irvessä ja vaahto suupielissä, vaan niin kuin terve dobermanni, innoissaan, touhuissaan ja suorituskykyisenä.

Tomi oli tähän hetkeen saakka toivonut, että Sakke haksataisi kuvitelmissaan, mutta koiramiehiä tämä oli. Yrittämättäkään yllyttää Daisya Maken pipon perään Sakke tempaisi päästään oman myssynsä ja kaapaisi penkalta vetistä lunta sen pohjalle.

- Sakke, hei ...

Poika ei ilmeisesti edes kuullut Tomin estelyä. Puristeli vaan lunta lakkinsa sisällä kovemmaksi ja veti kätensä taakse.

- Daisy, nouda!

Käsi heilahti. Myssy lumipalloineen lähti lentoon.

Dobermanni oli innoissaan. Se yritti tavoitella myssyä hyppäämällä sen perään. Ei onnistunut, mutta joutui jyrkimmälle penkereelle ja loikki sen rinnettä alas kaikki huomio lentokaarellaan alaspäin kääntyneessä isännän lakissa.

Tomi ehti toivoa, ettei heitosta tulisi kovin pitkää. Mutta melkein yhtä kaukana mustalla jäällä se läjähti pintaa vasten kuin Markunkin pipo. Olisko ollut eroa kolmeakaan metriä.

- Kutsu Daisy takaisin, Sakke!

Poika ei kuunnellut Tomin hoputusta. Hän oli syttynyt melkein samalla tavalla kuin koiransakin.

- Hae isännän lakki, Daisy, HAE!

Se olisi voinut onnistuakin, jos dobermanni olisi edennyt kyllin varovaisesti. Jää ei pettänyt sen alla ennen Saken myssyä. Mutta Daisyllä oli vauhtia liikaa.

Jarrutusyrityksestä huolimatta koira liukui ohi lakin. Ja reutoi hurjin ponnistuksin tavoittaakseen sen hampaillaan.

Jää oheni koko ajan. Sitten se petti.

Tomi muisti ajopuomit parkkipaikan laidalla. Aurausten tai muitten töitten vuoksi niillä oli erotettu osa alueesta yleisöltä. Ne olivat vain ohutta lautaa, mutta sekin saattoi olla tarpeen.

Roi juoksi hänen mukanaan puomeille. Koira saattoi ihmetellä, kun isäntä hyppi laudan molemmissa päissä A-telineen päälle ja repäisi telineen hajalle. Koira ei ollut tottunut, että kuljettaisiin särkeässä jotakin. Mutta mukanaollen se seurasi, kun Tomi lähti juoksuttamaan kahta vapaaksi saamaansa pitkää lautaa takaisin rantaan.

Täällä tilanne oli paha. Uliseva Daisy Saken lakki hampaissaan oli ilmeisesti yrittänyt rajusti ylös jäänkappaleitten keskeltä, mutta vajonnut uudestaan ja uudestaan. Nyt sillä oli jo hätä. Niin kuin Sakellakin. Poika kiljui rannalta koiralleen tolkuttomia ohjeita, joista sille ei ollut vedessä mitään apua.

- Varovaisesti, Roi! Varovaisesti ...

Ukko tajusi mihin tässä oltiin pyrkimässä. Mutta ei ryykännyt suoraan dobermannin kaveriksi jäiseen veteen. Roi ei ollut ensimmäistä kertaa heikoilla jäillä. Se turvautui vaistoonsa ja ehkä tuntumaansa, ei Tomi osannut sitä niin sanoa ja kaartoi Daisya kohden oikealta. Tomi seurasi lautoja hilaten sen jäljessä.

Oliko koirilla, vihamiehilläkin, jokin yhteinen kieli? Tomin oli pakko uskoa niin dobermannin kääntäessä ponnistelujensa suuntaa sinnepäin, josta susikoira oli tulossa. Tai ehkä Daisy vain väsyi ja ponnisteli kylmästä